

sõawäega, piiskopi wägi, „mõega mehed“ ja Riia linna kodanikud olid nüüd ühes lõus Litwa rahwa tulemist ootamas. Nende sõa pealik oli Konrat Meindorp, üks suure mõisniku sou mees Saksimaalt, kelle kätte piiskop Albert, kui tema ise Riia linna elama läinud, üfksküla loosi oli annud. Sellepärast nimetati teda nüüd üfksküla herraks, ja tema sugu selts on praegu weel kuulus ja rikkas mõisnikude sugu meie Maal. Kui nüüd kuulda oli, et Litwa rahwas jo tagasi tulemas ja et nemad Gesti laesed ärawõitanud, saatsid salajaid kuulajaid, mis teed nemad tahtsid tagasi tulla. Kubesalus, Kube elupaikal, olid võmaial ja seal said kuulajad teadust, kust nemad tahtsid läbi minna. Ühe metsa ja mäe warjul tee äres ootasid Sengalli ja Saksia rahwas neid. Talwene aeg oli, lumi sügaw, sellepärast ei käinud Litwa mehed mitte konouti waid järestiku. Gsimised said wärske jälgedest lume peäl aru, et üks wägi ligidal, jäiwad seisma, senni kui teised ligemale jõudsid ja seadsid ennast, tulba wiisi seistes lahingele. Sengallid suurt hulka nähes, said araks, ja tahtsid salaja toganeda, aga Sakslaesed põlgasid selle nõu, seda häbiks arwates. Palusid pealikut, et kui Sengallid mitte ei tahaks, et nemad üfksi Litwa rahwa wäe wastu woiksid hakada, sest et se ei ole Saksia mehe mood mitte, waenlase eest toganeda, waid enne-maste wiimse meheni lahingis surma leida. Se oli ka Konradi mõte. Ilma kartmata hakasid paar sada Sakslaesed paari tuhat Litwa rahwa wastu sõdima.

Konrat ise ja tema hobune niisamuti olid üsna üle-ültse raudrüdis, suur hulk tema seltsimeestest ka (kuida sel aéal pruuf oli, kus üfksi mõega, oda ja ammuga sai sõas sõditud ja tule riistad weel olid teadmata). Kui Litwa rahwas näggi, et se pisukene hulk hiilgawa rauaga kaetud mehi ni kartmata nende peäle tunggis ja neid hakasid tapma, tuli suur hirm nende peäle (sest nemad ei olnud enne niisugusi mehi weel mitte näinud) ja hakasid laiale jooksema. Nüüd tulid ka Westart oma rahwaga nende peäle ja sai peagu kõik Litwa rahwa suur wägi maha löödüd, nenda ka suur hulk Gesti laesed, keda nemad olid kasa toonud. Suur hulk wara, peälegi hobused ja weiksed, mis nemad Gesti-maalt riisunud, rüüded, sõariistad, kõik jäiwad ärawõitjate kätte.

Wene-maa. Maarja-maa homiku poolne naaber, ei olnud sel aéal weel mitte üks suur riik nagu meie aéal, waid seal oli ka palju pisikesi riiki, kelle walitsejad suuremate riigide üle „suurwürstideks“ wähe-mate üle würstideks nimetati. Nende seast olid Polotsku ja Pihkwa suurwürstid Maarja-ma piire peäl. Polotsku suurwürst nimega Wladimir tuli oma wäega üfksküla loosi alla sõdima, aga kui jo mõni Wene-laene seal surma walu oli tunda saanud, ja nemad rahwa käest raha ja loomi olid wõinud, läksid nemad jälle kocu poole. Pärast seda saatsid Loore-dlaesed käsud Polotsku ja Litwa rahwa juure ja tahtsid sõbruse seadust teha, et üheslõus tahtsid Saksia suutumaks ärafautada. Aga ka piiskop Al-